

SON
INTIKAM

PENELOPE
DOUGLAS

DE
X
PLUS

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Doğum Günü Kızı
Punk 57

Şeytan Gecesi Serisi

Günaha Davet
Sığınak

SON İNTİKAM

Orijinal adı: Kill Switch

© Penelope Douglas, 2019

Yazan: Penelope Douglas

Çeviren: Merve Özcan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-8492-28-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

SON İNTİKAM

PENELOPE
DOUGLAS

Çeviren: Merve Özcan

DE
X
PLUS

Günaha Davet ve *Sığınak*'ı okuduysanız,
devam edin ve kitabın keyfini çıkarın!

Keyifli Okumalar!

Çalma Listesi

37 Stitches - Drowning Pool
And the World Was Gone - Snow Ghosts
Bad Company - FFDP
Beggin for Thread - Banks
Black Magic Woman - VCTRY5
Bloodletting (The Vampire Song) - Concrete Blonde
Cannibal Song - Ministry
Cry Little Sister - Marilyn Manson
Dark Paradise - Lana Del Rey
Deathwish - Red Sun Rising
Don't Say a Word - Ellie Goulding
Fear the Fever - Digital Daggers
Girls Just Wanna Have Fun - Chromatics
Go to Hell - KMFDM
Go to War - Nothing More
Hater - Korn
Holy Water - LAUREL
Human - Rag'n'Bone Man
Is Your Love Strong Enough - How to Destroy Angels
Me Against the Devil - The Relentless
Mouth - Bush
My Prerogative - Bobby Brown
Nothing Else Matters - Apocalyptica
Plastic Heart - Nostalgia
Season of the Witch - Donovan
Serenity - Godsmack
Seven Nation Army (Glitch Mob Remix) - The White Stripes
Sleep Walk - Santo & Johnny

Yazarın Notu

Normalde önsöz eklemem ama bu Şeytan Gecesi serisinin üçüncü kitabı olduğu için okurları uyarmak istedim. Her kitap yeni bir konuyu, erkek ve kadın kahramanı işlese de bir şekilde bu bir seri haline de geldi. Diğer kitaplarda, ana karakterlerin ve diğer gizemlerin ortaya çıktığı daha büyük bir öykü var. *Günaha Davet* ve *Sığınak*'tan başlayarak seriyi okumanızı öneririm. Tüm karakterleri tanımak ve tüm eğlenceli noktaları birleştirmek, resmin tamamını anlamanızı daha iyi sağlayacak.

DEX KOPYA

Z. King için

“Her Őeyin belirli bir düzende olmasının bir nedeni var.”

–Bram Stoker,
Dracula

DEX KOPYA

Bölüm 1

Winter

Uzun koridorda yavaş adımlarla ilerlerken bale ayakkabılarım ahşap döşemeye yavaşça dokunuyor. Kaidelerindeki mumlar karanlık duvarları bir çizgi halinde aydınlatıyor ve geçtiğim her kapalı kapıya başımı iki yana çevirerek bakarken parmaklarımla oynuyorum.

Bu evi sevmiyorum. Hiç sevmedim.

En azından partiler yılda iki kere veriliyor: Haziran ayındaki yaz resitallerinden sonra ve aralık ayındaki yıllık Fındıkkıran galasından sonra. Madam Delova baleyi çok seviyor ve okulumun başışçısı olarak “köylüleri eğlendirmek ve evine girmemize izin vermek için arada bir kulesinden inmesini kitlelere bir hediye” olarak görüyor.

En azından bir defasında annemin öyle dediğine kulak misafiri olmuş-tum.

Ev o kadar büyük ki asla tamamını görebileceğimi sanmıyorum, içi herkesin sürekli heyecanla konuştuğu ve fısıldaştığı eşyalarla dolu ama bu beni tedirgin ediyor. Her döndüğümde bir şey kıracaktım gibi hissediyorum.

Ve burası çok karanlık. Ev sadece mum ışığıyla aydınlatıldığı için bugün daha da kötü. Sanırım bu Madam’ın her şeyi bir rüyaya benzetme biçimi, zaten kendisi de biraz öyle görünüyor: Gerçeküstü, fazla mükemmel ve porselen. Tam olarak gerçek değil.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve durup, "Anne?" diyorum. Neredesin?

Yumuşak adımlarla ilerliyorum, nerede olduğumdan ya da partiye nasıl döneceğimden emin değilim ama annemin yukarı çıktığını gördüğümü biliyorum. Sanırım üçüncü bir kat var ama bir sonraki merdiven boşluğunun nereye gideceğinden emin değilim. Neden buraya çıktı ki? Herkes aşağıda.

Partiden uzaklaştığım her adımda dişlerimi daha da sıkıyorum. Işıklar, sesler ve müzik soluyor ve koridorun sessiz karanlığı beni yavaş yavaş yutuyor.

Geri dönmeliyim. Zaten onu takip ettiğim için kızacak.

"Anne?" diye tekrar sesleniyorum, sabahtan beri giydiğim kostüm cildimi tahriş ettiğinden bacaklarındaki tayı beni kaşındırıyor. "Anne?"

"Senin sorunun ne?" diye birisi bağırtıyor.

Korkup irkiliyorum.

"Etrafındaki herkesi huzursuz ediyorsun" diye devam ediyor adam. "Tek yaptığın boş boş dikilmek! Bu konuyu konuşmuştuk."

Kapı aralığından sızan ufak bir ışık şeridini fark edip yaklaşıyorum. Annemin orada olduğundan şüpheliyim. İnsanlar ona bağırılmaz.

Ama belki de içeridedir?

"Aklından neler geçiyor?" diye böğürüyor adam. "Konuşamıyor musun? Diyecek sözün yok mu? Bir tane bile mi?"

Ama yanıt gelmiyor. Kime kızıyor?

Kapı çerçevesine yaslanıyorum ve aralıktan içeri bakarak odada kimin olduğunu görmeye çalışıyorum.

İlk başta görebildiğim tek şey altın. Altın masa takımının tepesinde parlayan altın lambanın altın rengi parlıtısı. Ama sonra nabzum göğsümdede hızla atarken sola kayıyorum ve Madam'ın kocası Bay Torrance masasının arkasından görüş alanıma giriyor. Ayakta duruyor, çenesi gergin bir şekilde kasılıyor ve diğer tarafta kim varsa ona bakıyor.

"İsa aşkına" diyor tiksinierek. "Oğlum. Vârisim... O lanet ağzından bir söz çıkabilir mi? Sadece 'Merhaba' ve 'Geldiğiniz için teşekkür ederim' diyeceksin. Birisinin sana sorduğu basit bir soruyu bile cevaplamıyorsun. Derdin ne senin?"

Oğlum. Vârisim.

Kapının kenarından fazlasını görmeye çalışarak önce aşağı yukarı kıpırdanıyorum ama diğer kişiyi göremiyorum. Madam ve Bay Torrance'ın bir oğlu var. Gerçi onu nadiren görüyorum. Ablamın yaşında ama Katolik okuluna gidiyor.

"Konuşsana!" diye öfkeyle patlıyor babası yine.

Korkudan iç çekip istemsiz bir adım atıyorum. Ama geri gitmek yerine yanlışlıkla ileri gidip kapıya çarpıyorum. Mentesheler gıcırıyor, kapı bir santim daha açılıyor ve ben geri çekiliyorum.

Of, olamaz.

Kapıdan uzaklaşıp hızla geri çekiliyorum ve kaçmaya hazır bir şekilde arkama dönüyorum. Ama ben kaçamadan kapı açılıyor, karanlık ahşap döşemeye ışık saçılıyor ve tepemde uzun bir gölge beliriyor.

Altına kaçırılmak üzereymişim gibi canım yanınca bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Yavaşça başımı çevirdiğimde Bay Torrance'ın koyu renk takım elbiseyle orada durduğunu görüyorum. Yüzündeki çatık kaşları yumuşuyor ve uzun bir nefes veriyor.

"Merhaba" diyor bana bakarak ve dudakları hafif bir gülümsemeye kırılıyor.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. "Ben... Ben kayboldum." Yutkunup kara gözlerine bakıyorum. "Annemin nerede olduğunu biliyor musunuz? Onu bulamıyorum."

Ancak tam o sırada odanın diğer sakini kapıyı hışımla çekerek tokmağın duvara çarpmasına izin veriyor ve babasının etrafından dolanıp odadan dışarı çıkıyor. Siyah saçları gözlerine düşmüş, başı öne eğik ve boynuna bir kravat bağlı oğul, bana bakmadan yanından hızla geçip merdivenlerden iniyor.

Ayak sesleri kaybolurken Bay Torrance'a dönüyorum.

Gülümseyip benim boyuma inmek için çömeliyor. Biraz geri çekiliyorum.

"Sen Margot'nun kızısın" diyor. "Adın Winter değil mi?"

Başımınla onaylıyorum, bir ayağımı arkama koyup bir adım daha geri atmaya hazırlanıyorum.

Ama uzanıp elini çenemin altına koyuyor. "Sende anneninin gözleri var."

Yoo. Daha önce kimse böyle olduğunu söylememişti. Çenemi kaldırıyorum ki eline değmesin.

“Kaç yaşındasın?” diye soruyor.

Tekrar çenemi tutuyor ve bakışlarıyla beni tartarken başımı sağa sola çeviriyor. Sonra yüzümden ayrılarak beyaz mayomla tüütüme, sonra da taytımın üzerinden ayaklarımın kadar iniyor. Tekrar yukarı çıkıp gözlerimle buluşuyorlar ama artık gülümsemiyorlar. Bana bakan gözlerinde farklı bir şeyler oynuyor ve bunun nedeni sessizliği mi, büyüklüğü mü, yoksa artık partiyi duyamıyor olmam mı bilmiyorum ama adımımı tamamlayıp birkaç santim daha uzaklaşıyorum.

“Sekiz yaşındayım” diye mırıldanıyorum, gözlerimi yere indirerek.

Annemi bulmak için onun yardımına ihtiyacım yok. Artık gitmek istiyorum. Oğluna çok kötü davrandı. Annem ve babam mükemmel değildir ama bana hiç böyle bağırılmazlar.

Neredeyse fısıldayarak, “Bir gün çok güzel olacaksın” diye ekliyor. “Annen gibi.”

Birkaç saniye sonunda boğazımdaki yumruyu yutmayı başarıyorum.

“Karımı ilk gördüğümde” diye devam ediyor, “seninkine çok benzeyen bir kostüm giyiyordu.”

Madam’ın kostüm içinde nasıl görüldüğünü hayal etmeme gerek yok. Evin ve stüdyonun her yerinde onun fotoğrafları ve tabloları var.

Bay Torrance bir an orada duruyor, boyu ve gözleri beni rahatsız ederek üzerinde geziniyor.

Nihayet elini indirip sanki bir transtan çıkmış gibi nefesini veriyor. “Koş ve oyna” diyor bana.

Arkamı dönüp geldiğim yöne fırlıyorum ama onun çok uzakta olduğundan ve beni takip etmediğinden emin olmak için bir kez daha omzumu üzerinden bakıyorum.

Ama baktığımda koridorda ilerleyip kapıyı hemen açtığını ve sanki birini görmüş gibi bir an duraksadığını görüyorum.

Tam başımı önüme çevirip devam edecekken kapıyı kapatmak için kapının önünden çekiliyor ve onu görüyorum.

Annem.

O olduğundan emin olmak için gözlerimi kısıp kırıştırıyorum. Beyaz akşam elbisesi, benimkiyle aynı renkte uzun saçlar, dudaklarında şakacı bir gülümseme...

Kapı kapanıyor ve anneme ilerleme görüntüsü kesiliyor ve ben karanlık koridorda dikilirken kilit sesi etrafımda yankılanıyor.

Gitmeliyim. Neler olduğunu bilmiyorum ama onu rahatsız etmemeliyim. Arkamı dönüp merdivenlerden aşağı koşuyorum, tekrar fuayeden geçiyorum ve evin arka tarafına, partiye koşuyorum.

Arka kapı açılıyor, elinde bir tepsiyle bir garson içeri giriyor ve ben dışarı çıkıp taş verandayı geçip, yetişkinlerden oluşan bir denizin içinden geçiyorum. Etrafında insanlar konuşup gülişüyor, içki içip yemek yiyor; açık mavi elbiseli bir flütçü, sağ tarafımda bir yaylı çalgılar dörtlüsüyle aynı köşeyi paylaşıyor. Terası danslarımdan çok iyi tanıdığım Vivaldi'nin Dört Mevsim şarkısıyla dolduruyorlar.

Kadehler tokuşturulurken garsonlar gümmüş çatal bıçakları topluyor. Ve ben kararmaya başlayan gökyüzüne bakıyorum, bulutların güneşi örttüğünü ve partinin üzerine gölge düşürdüğünü görüyorum. Mum ışığı için mükemmel.

Beyazlara bürünmüş bir grubu, bugün erken saatlerde resitalde gösteri yaptığım, hepsi benzer giyinmiş olan arkadaşlarımla çitlerin arkasında koştuğunu görüyorum. Bir araya toplanmışlar, kıkırdıyorlar ve benden üç yaş büyük ablam da onların ortasında. Bir adım atmadan önce sadece bir an düşünüyorum, sonra onları takip ediyorum.

Çitin etrafından dönüp çimlere koşarken aniden duruyorum ve ağaçların arasından üstüme vuran rüzgârı içime çekiyorum. Kollarıma bir ürperti yayılıyor ve dönüp eve, bulunduğum ikinci katın pencerelerine bakıyorum. Annem beni aramaya gelebilir.

Ama parti sıkıcı ve arkadaşlarımla da bu tarafta.

Evin ve partinin ötesinde arazi geniş bir çimenliğe açılıyor, sağında solunda çiçek tarhları ve uzak tepelerde ağaçlar benek benek uzanıyor. Çok geniş bir alana yayılıyor ve bir peri masalından çıkmış gibi görünüyor.

Etrafıma baktığımda ablamın sınıf arkadaşlarımızla toplanmış olduğunu görüyorum. Ne yapıyorlar? Göz ucuyla bana bakıp sırtıyor ve onlara hızlıca bir şeyler söylüyor, ardından hepsi bahçe labirentine koşup yüksek çitlerin arkasında kayboluyor.

“Bekleyin!” diye bağıriyorum. “Ari, beni bekle!”

Ufak yokuştan aşağı labirente doğru var gücümlle koşuyorum, girişte kısa bir süre durup bakışlarımı iki yanındaki çitlere çeviriyorum. Dönmek zorunda kalmadan önce yol yalnızca birkaç metre daha görülebiliyor ve nereye gittiklerini göremiyorum. Ya kaybolursam?

Başımı iki yana sallıyorum. Hayır. Bu tehlikeli olmayacak. Tehlikeli olsa kapalı olur. Değil mi? Az önce birkaç çocuk içeri girdi. Sorun çıkmayacak.

Kendimi zorlayıp koşmaya başlıyorum. Rüzgâr selvilerin arasından esiyor, gri gökyüzündeki vaat ve beliren bulutlar kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Sağa dönüp ağaçların arasından dolanıyorum, derinlere ilerledikçe labirentin girişi uzaklaşıyor ve yolumu kaybediyorum.

Nefes aldıkça toprak kokusu ciğerlerime doluyor, zemin çimenlerle kaplı olmasına rağmen toprak, bale ayakkabılarımı pisletiyor ve rahatsızca kıpırdanıyorum. Mahvolacaklar. Biliyorum.

Ama Madam gösteriden sonra bile kostümlerimizi çıkarmamamız konusunda ısrar etti.

Uzaklardan kahkahalar ve uğultular gelince başımı kaldırıp sesi takip etmek için daha hızlı yürümeye başlıyorum. Hâlâ buradalar.

Ancak bir dakika sonra sesler kesiliyor ve ben de durup ablamın ve arkadaşlarımın nerede olabileceğini duymaya çalışıyorum.

"Ari?" diye sesleniyorum.

Ama tek başımayım.

Ürkek adımlarla yoldan aşağı iniyorum ve ortasında büyük bir fıskiye bulunan yeşil bir alana geliyorum. Alan, yatak odamın yaklaşık iki katı büyüklüğünde, uzun selvi ağaçlarıyla çevrili ve büyük açık alandan çıkan üç yol var. Labirentin kalbi burası mı?

Fıskiye kocaman ve alttaki gri taş çanağın üstünde küçük bir çanak duruyor. Musluklardan su fışkırıyor, üstteki çanağı dolduruyor ve kalın şelaleler gibi alttakine akıyor. Sesi çok güzel. Kükreyerek dökülen şelaleler gibi. Çok huzurlu.

Ama nereye gittiğime bakmadığım için birine çarpıp geriye sendeliyorum. Bir kadının kolları sanki kirliymişim ve bana dokunmak istemiyormuş gibi avuç içlerini göstererek kalkıyor.

Madam'ın şaşkın gözlerinin gülümsemesiyle yumuşadığımı, vücudunun hep sahnedeymiş gibi zarif ve akıcı bir hal aldığını görüyorum.

"Merhaba tatlım." Sesi bal gibi. "Eğleniyor musun?"

Geri çekilip gözlerimi yere indiriyorum ve başımla onaylıyorum.

"Oğlumu gördün mü?" diye soruyor. "Partileri seviyor ve bunu kaçırmasını istemiyorum."

Partileri seviyor mu? Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Babası aynı fikirde değil gibi görünmüştü.

Ona “hayır” demek üzereyken sağımda bir şey dikkatimi çekiyor ve gözlerimi kısarak karanlık şekle bakıyorum.

Fiskiye'nin içindeki karanlık şekle.

Alt çanaktaki suyun arkasında neredeyse tamamen gizlenmiş halde duruyor.

Damon. Az önce üst katta bağırılan oğulları.

Bir an duraklıyorum, yalan ben durduramadan ortaya çıkıyor. “Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, onu görmedim Madam. Özür dilerim.”

Ona neden hemen orada olduğunu söylemediğimi bilmiyorum ama bence babası bağıracağı için yalnız kalmak istiyordur.

Yalan söylediğimi anlayacakmış gibi Madam'ın gözleri yerine dümdüz karşıya bakıyorum. Baldırının ortasına kadar inen siyah elbisesi küçük mücevherler ve incilerle parlıyor, üst kısmı ince vücudunu sarıyor ve alt kısmı hareket ettikçe uçuşuyor. Uzun, siyah saçları, serin bir su akıntısı kadar düz ve parıldayarak sırtına düşüyor.

Annemin onun hakkında güzel bir söz söylediğini hiç duymamıştım ama insanlar ondan korkuyor olsa da kesinlikle yüzüne karşı iyi davranıyorlar. Bakıcımdan pek yaşlı görünmüyor ama benden büyük bir oğlu var.

Tek söz etmeden etrafımdan süzülerek girişe yürüyor, ben de bir an hareketsiz kalarak peşinden gidip ayrılısam mı diye merak ediyorum.

Ancak ayrılmıyorum.

Muhtemelen kimseyi görmek istemediğini biliyorum ama yalnız olduğu için kendimi kötü hissediyorum.

Yavaş yavaş fiskiye'ye ilerliyorum.

Aşağıya akan su şeritlerine bakıp sessizce saklanan oğlanı görmeye çalışıyorum. Siyah takım elbise ceketi içindeki kolları dizlerinin üstünde duruyor, koyu renk saçları gözlerinden aşağıya düşerek porselene benzeyen elmacık kemiklerine yapışmış.

Neden fiskiye'de?

“Damon?” diyorum çekingen bir sesle. “İyi misin?”

Hiçbir şey söylemiyor ve çağıldayarak dökülen suyun içinden hareket etmediğini görebiliyorum. Sanki beni duymuyor.

Boğazımı temizleyip sesimi sertleştiriyorum. "Neden orada oturuyorsun?" Sonra ekliyorum: "Ben de girebilir miyim?"

Bunu heyecandan ağzımdan kaçırıyorum. Eğlenceli görünüyor ve içinden bir ses onun daha iyi hissetmesini istiyor.

Başımı çeviriyor, bakışları yana kaysa da geri dönüyor.

Gözlerimi kısarak su şeritleri arasındaki hava dilimlerine baktığımda başımın öne eğik olduğunu ve ıslak saçlarının yüzüne düştüğünü görüyorum. Bir an kırmızılık görünce elindeki kanı fark ediyorum. Bir yeri mi kanıyor yoksa?

Belki yara bandı istiyordur. Yaram olduğunda her zaman annemi ve yara bandı isterim.

"Seni bazen Katedral'de görüyorum. Asla ekmeği almıyorsun değil mi?" diye soruyorum ona. "Tüm sıra komünyon yapmaya gittiğinde sen bankında kalıyorsun. Tek başına."

Suyun arkasında hareket etmiyor. Tıpkı kilisedeki gibi. Yaşı yetmesine rağmen herkes koridora çıktığında orada oturuyor. Ablamın ilk komünyon dersinin bir parçası olduğunu hatırlıyorum.

Ayaklarımın üstünde kıpırdanıyorum. "Yakında ilk komünyonumu yapacağım" diyorum. "Yapmam gerekiyor yani. Önce günah çıkarmaya gitmen gerekiyor ve ben bu kısmı sevmiyorum."

Belki de ayinin o kısmında oturmasının nedeni bu. Günah çıkarmadığın sürece ekmeğe veya şarap almaman gerekiyor ve o da bu kısımdan benim kadar nefret ediyorsa belki de ayin boyunca oturuyordur.

Suyun içinde gözlerini arıyorum. Akan sudan sıçrayan sular tenime ve kıyafetime düşüyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ben de oraya girmek istiyorum. Görmek istiyorum.

Ancak pek iyi huylu görünmüyor. İçeri girersem ne yapacağından emin değilim.

"Gitmemi ister misin?" Başımı yana eğip gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "İstersen giderim. Sadece burayı pek sevmiyorum. Aptal ablam her şeyi mahvediyor."

Arkadaşlarımla benden kaçmaya başladı ve annemse... meşgul. Bir fiskiyenin içinin nasıl olduğunu ilk kez görmek eğlenceli görünüyor.

Ama beni burada istiyormuş gibi görünmüyor. Veya herhangi birisini.

WINTER

Onu hapse göndermek yapabileceğim en kötü şeydi. Suçu işlemesini ya da ölmesini dilemiş olmam önemli değildi. Belki de o dışarı çıkmadan önce, ortadan kaybolmak için zamanım olacağını ya da hapishanede sakinleşeceğini düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Üç yıl çok hızlı gelip geçti ve o hiç de sakinleşmemişti. Hapishane ona yalnızca plan yapması için zaman tanıdı, dehşet günleri devam edecekti.

Her ne kadar onun intikam almasını beklesem de bunu beklemiyordum.

O sadece bana değil, her şeye zarar vermek istiyordu.

DAMON

Her şey sırayla. Önce, babasından kurtul. Onlara küçük kızının kurban olduğunu, benim onu zorladığımı söyledi ama ben de çocuktum ve o da bunu benim kadar istiyordu.

Sonra... Onun, kız kardeşinin ve annesinin kaçmalarını engelle. Ashby kadınları artık yalnızlar ve çaresizce beyaz atlı prenslerini bekliyorlar. Daha çok beklerler.

Artık babamı dinleyip geleceğimin kontrolünü elime almanın zamanı geldi. Artık hepsine, aileme, onun ailesine, arkadaşlarıma, asla değişmeyeceğimi ve onların hayatlarının kâbusu olmaktan başka bir amacım olmadığını göstermenin zamanı geldi.

Onunla başlayacağım.

O kadar korkacak ki, onunla işim bittiğinde kendi iç sesine bile güvenemeyecek. Ve en iyi kısmı da bunu yapmak için onun evine girmem gerekmeyecek.

Evin yeni erkeği olarak tüm anahtarlar artık bende.

Çeviren: Merve Özcan

